

Шеста јуче, данас, сутра

Упознајмо новог в. д. директора Шесте београдске гимназије

Припала ми је част, као матуранту и члану новинарске секције, да интервјуишем професора Радисава Милића, који је нови в.д. директор Шесте београдске гимназије.

Радисав је наш награђивани књижевник и добитник бројних признања и награда међу којима је двострука награда „Смедеревски Орфеј“, награда часописа „Седмица“ за збирку песама „Сејач реч сеје“, југословенска награда за поезију „Прва књига“ за најбољи рукопис прве књиге у 1997. години, награда на конкурс „Златна сова“ за најбољи рукопис романа у организацији Завода за уџбенике и наставна средства Источно Сарајево, награда на конкурс „Читалачки маратон“.

–Веома смо заинтересовани да сазнамо нешто више о Вашем књижевном раду.

–Активно се бавим књижевним радом. У Културно-просветној заједници Куршумлије обављао сам послове председника и секретара Књижевног клуба „Милутин Ускоковић“. Радио сам као уредник Издавачке куће „Клет“ у Београду, а у овом тренутку радим као уредник Издавачке куће „Интелекта“ у Ваљеву и као заменик главног и одговорног уредника часописа „Бранковина“ у Ваљеву. Учествовао сам у реализацији и уређивању великог броја књига белетристичке и стручне литературе. Обављао сам и послове потпредседника Књижевног клуба Смедерево и председника Издавачког савета ове институције. Објавио сам осам књига поетске и прозне садржине, велики број есеја и књижевних критика, међу којима су: књиге поезије *Реч о речима* (1998) и *Сејач реч сеје* (2001), збирка приповедака *Миловање ожилјака* (2004. и друго издање 2008), романи: *Дружина покварене славине* (2006, друго издање 2007. и треће 2014); *Чаробњак из Сумраковца* (2016); *Киша и млеко* (2017); *Кад су се други пут развели моји родитељи* (2017) и *У кругу* (2020).

–Које Ваше достигнуће као писца и уметника сматрате најзначајнијим?

–Највећа част ми је када се роман који сам написао нашао међу романима које читају и оцењују ученици у читалачким клубовима основних школа Србије. Великим достигнућем сматрам то што је мој роман за децу *Дружина покварене славине* уврштен у обавезну школску лектуру у Републици Српској.

Посебно сам био почаствован када се моје име нашло у издању укрштених речи поред великих имена наших научника, писаца...

–Шта сматрате својим највећим достигнућем као директора у претходној школи у којој сте радили?

–Највеће достигнуће за мене је мој однос са људима. Увек сам највише пажње и труда посвећивао разумевању како професора, тако и ученика, али и извлачењу максимума из њихових талената, радних и осталих способности.

–Да ли Вам недостаје рад са децом?

–Рад са децом ме испуњава. Тренутно радим у једној приватној медицинској школи као професор српског језика.

Биће ми задовољство да у случају одсуства професора из српског језика, историје, верске наставе, тачније предмета који су у мојој свери интересовања и где сматрам да сам компетентан, будем привремена замена.

Радujem се и сусрету са децом из Ученичког парламента. Намеравам да саслушам све њихове захтеве и да се потрудим да их заједничким снагама реализујемо.

Радује ме и сусрет са талентованом децом ове школе за коју имам много идеја и амбиција да их мотивишем да иду напред.

–Који циљ сте поставили себи као директору?

–Један од главних циљева ми је да од почетка моје дужности као директора па све до престанка ова гимназија буде чувена по томе што су, у том периоду, ученички таленти, способност и рад достигли завидан ниво.

Такође, желим да достигнемо максимум, јер сматрам да ова школа има огроман потенцијал и имам велике планове за будућност. Велике планове заслужују велики људи, а ја их у овој школи имам, јер знам где сам дошао.

Имамо много талентоване деце и посвећених професора који ће ми помоћи да заједничким снагама превазиђемо све препреке и остваримо зацртане циљеве.

Сигуран сам да ће се Шеста београдска гимназија за пар година вратити на место које јој припада, али ту се нећемо зауставити.

Радujem се због свих генерација које долазе, јер сам сигуран да Шеста београдска гимназија наставља својим путем ка успеху.

Хуманитарна акција у Шестој београдској гимназији „За Анику”

Аника Манић је двогодишња девојчица из Горњег Милановца која болује од спиналне мишићне атрофије. Наиме, маленој Аники је потребан најскупљи лек на свету да би оздравила – генска терапија у износу од 2.4 милиона долара. За њену причу су у почетку знали само њени суграђани, а онда се појављују ученици Шесте који њену борбу деле са целом Србијом.

Ја сам Милица Мишић, ученица одељења 2/4 Шесте београдске гимназије. Почетком октобра 2020. године, дошла сам на идеју да уз помоћ другара из ученичког парламента Шесте и подршку професорке Ане Ковачевић организујем низ догађаја у сврху прикупљања средстава за Аникино лечење.

Ова акција почела је 20. октобра 2020. монодрамом позоришне глумице Весне Станковић „Милунка Савић”. Затим је, такође у Шестој, одржано пет пројекција најпознатијих домаћих филмова и два хуманитарна базара испред школе. Имали смо и музичку пратњу захваљујући Димитрију Попмихајлову, из одељења 4/2, који је свирао гитару, а пратиле су га ученице наше школе песмом.

Више од 40 ученика Шесте заинтересовало се за волонтерски рад. Свим волонтерима подељене су захвалнице 29. октобра 2020. године. У акцији су учествовали сви разреди.

Сву своју подршку за ову акцију пружио нам је тадашњи директор Раде Зејак. Његов помоћник, професор Жељко Матић, присуствовао је свим нашим активностима и свесрдно нам помагао, као и референт школе, госпођа Зорана Гарић, која нам је обезбедила да решимо низ техничких ствари, попут добијања дозвола продуцентских кућа за пројекције филмова.

Одазвало се много људи који су хтели додатно да допринесу нашој акцији. Atlantic група донирала нам је 240 кесица смокија и 288 сокова – кокте и цедевите. Госпођа Гордана Ивковић донирала нам је 100 пари ручно рађених минђуша. Госпођа Сенка Михајловски донирала је ручно прављене и украшаване медањаке. Све смо то продавали пре и за време пројекција, као и на базарима.

Ученици су овим поводом давали интервјуе за многе телевизије, од којих су нашу школу посетили РТС, Прва и Курир.

Андрија Јовановић, ученик 2/5 одељења и председник ученичког парламента, и ја смо 30. октобра 2020. године гостовали на телевизији Студио Б, у емисији „Београде, добар дан”.

Од свих догађаја које смо организовали у Шестој, 4. новембра 2020. уплатили смо 115.800 динара на Аникин рачун. Али, то није био крај.

8. новембра 2020. године организован је базар у Кнез Михаиловој улици. Ступили смо у контакт са другарима из гимназије у Горњем Милановцу, „Таковски устанак”, који су нам се прикључили овог дана на базару. Удружили су се музичари из Шесте и из Горњег Милановца, њихова музика привлачила је пажњу многих пролазника који су давали свој прилог за Анику.

Столове и столице за базар добили смо од Филозофског факултета у Београду. Посластичарнице „Бони” и „Пеливан” донирале су колаче и торте које смо продавали на базару. Много хуманих људи давало је своје донације. Овај догађај испратиле су телевизије Студио Б и N1.

Од овог базара смо 9. новембра 2020. уплатили 157.000 динара на Аникин рачун.

У наредном периоду спутавала нас је целокупна ситуација коју је изазвао вирус корона, па сам осмислила мало другачији начин да помогнемо Аники. Одржала сам пет радионица немачког језика у периоду од 21. до 23. новембра 2020. преко платформе Zoom, намењене деци узраста до 10 година.

У сарадњи са другарима из одељења 2/4, Душаном Смољаном и Данком Јакшић, организовали смо 22. новембра 2020. хуманитарни дебатни турнир, преко Google Meet платформе. На турниру је победио Михаило Жиловић, ученик одељења 2/5 из Шесте.

Од ових онлајн хуманитарних активности послато је близу 100 порука за Анику (858 на 3030).

Целокупна акција пропраћена је на Инстаграм профилу ученичког парламента @parlament_seste.

3. децембра 2020. године објављено је да је новац за Анику званично прикупљен.

Не само што смо помогли Аники, него смо и упознали нове људе и стекли нова искуства. Такође, апеловали смо и на друге средњошколце широм Србије да помогну колико су у могућности и раширили хуманост међу свим грађанима. Надам се да ће у будућности поново бити овако лепе сарадње.

Милица Мишић 2/4, иницијатор и координатор акције „За Анику”







Дебатно такмичење средњошколаца

Недавно, у просторијама Биолошког факултета у Београду, одржало се дебатно такмичење за средњошколце у ком су учествовале и ученице Шесте београдске гимназије. Најпре, заједно са професором филозофије Владимиром Милутиновићем и професорком математике, Људмилом Башић, изабран је ужи круг од три члана који ће представити нашу школу. Изабрани тим чиниле су Бојана Ђорговић, Марија Ненадић и Тамара Јосовић.



Поред Шесте београдске гимназије, учесници су били и ученици: Прве крагујевачке гимназије, Електротехничке школе „Никола Тесла“, Основне и средње школе „Перо Кузмјак“ из Руског Крстура, Економско-трговачке школе „Паја Мергановић“ из Панчева, Седме београдске гимназије и Четрнаесте београдске гимназије. У плану је била и гимназија „Светозар Марковић“ из Ниша, али они, нажалост, нису успели да дођу. Због непарног броја тимова, насумично је бирана школа која ће директно проћи у полуфинале, а то је била Крагујевачка гимназија.

Поздравни говор одржао је национални координатор пројекта Иван Умељић из Центра за промоцију науке, указао је на идеје и циљеве међународног пројекта ODYSSEY (Oxford Debates for Youths in Science Education). Тим дебатних судија сачињавали су Милош Марјановић, Илија Иваншевић, Марта Васић и Теодора Решетар. Они представљају неке од најбољих дебатера са наших простора. Они су извршили насумично бирање тимова и редослед наступања помоћу цедуљица

које су извлачили. У четвртфиналним окршајима са нашом школом такмичили су се ђаци из Панчева, који су изгубили, те се Шеста београдска гимназија пласирала у полуфинале. Тема дебатована четвртфинала била је - „У будућности ће интернет и социјалне мреже бити најбољи начин за комуникацију/дисеминацију знања". Наша школа је била афирмативна страна и успела је да одбрани наведени прилог својом јаком аргументацијом. Након што смо се пласирали у полуфинале заснивали смо негацију на тему „Развој вештачке интелигенције произвешће бројне економске и социјалне проблеме за људе у блиској будућности" док су се са афирмативне стране налазили учесници Четрнаесте београдске гимназије. Судије су затим, након дужег одлучивања, прогласиле афирмативну страну бољом, и тиме је Шеста београдска гимназија изгубила у полуфиналу, иако су само нијансе одлучиле, објасниле су судије.



Финале се одржало десетак дана касније, између Четрнаесте београдске гимназије и Прве крагујевачке гимназије. Победу је овај пут однела Прва крагујевачка гимназија и тиме је проглашена најбољом.



Без обзира на неостварену победу, ученици свих наведених средњих школа стекли су нова искуства и пријатељства. Научили су како да гледају на животне ситуације из другачијих перспектива и тиме проширили своје видике. Такође су побољшали своје вербалне и излагачке способности, победивши своју трему. Развили су своје аргументационе вештине и опширно се информисали о новим, различитим темама. Научили су како да се носе са могућим поразом и поштовали своје противнике. Ученици су се одлично провели заједно са својим професорима и, најважније, добро се забавили.

Јосовић Тамара 4-6

ИНТЕРВЈУ СА УЧЕНИЦИМА

Почела је још једна школска година, а тиме се приближила матура и наш одлазак у свет одраслих. Питала сам ученике о њиховим идејама које би факултете желели да упишу, зашто, чиме планирају да се баве у будућности и ко их је инспирисао да упишу тај факултет.

Тамара Јосовић

Желим да упишем Филозофски факултет, смер социологија.

Свиђа ми се идеја о проучавању међуљудских односа и друштва. Још увек немам прецизну визију о самом будућем послу, али желим да он дефинитивно буде у склопу моје професије. Сматрам да је социологија наука која никада неће „изаћи из моде“. Друштво, као и промене у њему, увек ће постојати и самим тим не бринем се превише за профитабилност свог посла. Не могу рећи да постоји особа која ме је инспирисала, једноставно сам кроз године схватила да је то оно што ме највише занима и потрудићу се да дам све од себе како бих постигла најбоље



резултате.

Мина Костић

Имам жељу да упишем Медицински факултет зато што желим да помажем људима у том домену и волим да учим о човековом организму. Не знам још увек

којом бих се тачно граном медицине бавила, али верујем да ћу кроз основне студије пронаћи себе. Ако ме је неко инспирисао да желим да упишем медицину, онда је то моја мајка. Она је педијатар и својим односом и љубављу према свом послу инспирисала ме је за моју одлуку.



Анђела Нинковић

Планирам да упишем ЕТФ или МАТФ. Током свог школовања пронашла сам велики број интресовања, али математика је предмет којем сам се највише посветила. Највише уживам када радим математику, а битно ми је да се бавим оним што највише волим. Такође, допадају ми се физика, биологија и хемија, па бих се можда бавила биомедицинским инжењерингом. Волим и информатику и рачунарство, те у обзир долазе и информатички смерови на оба факултета. Инспирацију сам пронашла у себи и својим жељама. Захвална сам мојим



професорима који су се трудили да из мене извуку најбоље.

Андреа Симеуновић

Желим да упишем Медицински факултет зато што желим да научим све о функционисању организма и да касније то знање примењујем у пракси тако што ћу помагати људима. Када завршим основне студије, уписаћу специјализацију, вероватно у иностранству. Нико ме није инспирисао да желим баш овај факултет да упишем. У питању је само лична амбиција и страст.



Огъен Младеновић

Желим да упишем ПМФ зато што волим математику. Желим да предајем математику ученицима основне школе. Нико ме није инспирисао, само ми је тај



посао интересантан.

Мина Роквић

Желим да упишем Медицински факултет. Разлог за то је моја повезаност са биологијом и хемијом. Само у тим наукама се проналазим, мотивишу ме и волим да их учим. Тренутно не знам чиме ћу се тачно бавити када завршим факултет, али мислим да имам довољно времена да сазнам. Нико одређен ме није инспирисао да учим медицину, већ моја жеља и воља, иако се доста људи у мом



окружењу бави тим послом.

Милица Стефановић

Желим да упишем ФДУ. Зато што желим да се бавим видео монтажом и правим причу од различитих сцена. Можда нечим што је повезано са рекламом или са филмовима. Искрено гледала сам видео едит на јутјубу и инстаграму, допали су



ми се ти специјални ефекти 😊

Анастасија Дингарац

Желим да упишем Грађевински факултет зато што ми се чини као нешто ново и занимљиво. Искрено, не знам чиме бих желела да се бавим после студија, али бих волела да будем руководицац или тако нешто. Инспирација ми је мој покојни



прадеда.

Јована Зечевић 4/6



Ко је ко?

Михајло Пупин – живот и дело

Михајло Пупин један је од наших најпознатијих научника и проналазача. Рођен је у Идвору, у Банату, 9. октобра 1854. године, а умро у Њујорку, 12. марта 1935. године. У својој двадесетој години одлази у САД где је живео веома тешко, али је



упркос свим проблемима завршио основне студије 1883. године, на Универзитету Колумбија, у Њујорку. Наставио је студије математике и физике на Кембриџу, у Енглеској, и на Универзитету у Берлину, где је 1889. докторирао радом из области физичке хемије. Своју наставничку каријеру и научну делатност започео је исте године као наставник физичке математике у одељењу за електротехнику на Колумбија универзитету, у Њујорку, где је

скоро четири деценије радио као наставник и професор.

Радио је на пољу бежичне телеграфије, телефоније и рендгенологије. Своја открића заштитио је 41 патентом, од тога 6 у Великој Британији и 35 у САД. Пупин је заслужан и за развој електротехнике, као и проналазак Пупинових калема. Овим проналаском успео је да реши проблем жичног телеграфског и телефонског преноса на велике даљине. На слици је приказана шема рада Пупинових калема у Поштанско-телеграфско-телефонском музеју у Београду. Након што је Рендген објавио свој проналазак X-зрака, Пупин је открио секундарне рендгенске радијације и развио брзу методу рендгенског снимања која се састоји у томе што се између објекта који се снима и фотографске плоче умеће флуоресцентни екран чиме је скраћено време експозиције са трајања од око једног часа на свега неколико секунди. Тај метод је нашао широку примену и још увек се примењује.

Добитник је многих научних награда, признања и медаља, био је члан Америчке академије наука, Српске краљевске академије и почасни доктор 18 универзитета. Пупин није заборавио своју земљу. Помагао је Идвору, али и целој Србији. По завршетку Првог светског рата Пупин је утицао на коначне одлуке Париске мировне конференције које су даље одредиле границе Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца.

Михајло Пупин био је и успешан писац. Писао је бројне научне расправе и неколико књига, а најпознатији је по својој аутобиографији Са пашњака до научењака за коју је 1924. године добио Пулицерову награду. Снимљен је филм о његовом животу, према његовом аутобиографском делу, у сарадњи са Универзитетом Колумбија. У његову част један кратер на Месецу назван је Пупиновим именом, као и једна мала планета откривена 2001. године. Физичке лабораторије Универзитета Колумбија увек носе његово име, а 1927. године на Универзитету Колумбија саграђена је зграда Одсека за физику под именом Пупинова лабораторија.

Анђела Нинковић 4-6

Свет око нас

10 занимљивих ствари о Кини

Тренутно, Кина је највероватније најзанимљивија држава на свету! По величини је трећа по реду и има највећи број становника. Једна је од најстаријих цивилизација на Земљи са својом јединственом и привлачном културом. Постоји много занимљивих чињеница о овој очаравајућој земљи, али ово су само неке од њих.

1. Тамо живи 56 етничких група

Већина ових група има своју посебну културу, као и свој језик и писмо. Званично, Кина има 56 етничких група. Близу 91% популације Кине припада највећој групи „Хан“.



2. Милиони Кинеза живе у пећинама

Око 35 милиона Кинеза живи у пећинама. То је кинески архитектонски стил који потиче из каменог доба. Кинези из многих области цене подземне и пећинске домове због тога што су јефтинији за изградњу и много лакши да се загреју током зиме и охладе током лета. Ови пећински домови, такође, популарни су и међу туристима!



3. Змајеви су изумљени у Кини

Кинези пуштају змајеве већ скоро три хиљаде година! Говори се да су их изумела два филозофа у 5. веку пре нове ере. Правили су их тако што би ушили платнене тканине на штапове од бамбуса.



4. Фудбал је настао у Кини?

Према ФИФА-и, најпопуларнија игра на свету настала је у Кини пре више од две хиљаде година у династији „Танг“ и династији „Сонг“. Професионални играчи забављали су главни суд. Тада се фудбал звао „Цују“. Иронично, после две хиљаде година, Кина се квалификовала за Светски куп само једном у 2002. години, када су изгубили све три утакмице и завршили претпоследњи, пре Саудијске Арабије.



5. Барут и ватромети су такође настали у Кини

Ватромети се користе широм света ради забаве, а династија „Танг“ била је прва која је изумела барут. Убрзо је и коришћен за производњу експлозива и оружја, а касније и за производњу ракета и топова. Тренутно, Кина производи највише ватромета и извози око 85% остатку света.



6. Војска глинених људи

Први владар Кине био је веома моћан, па је изградио себи „некрополис“, град мртвих, да би могао да влада и у следећем животу. Само мали део овог његовог града је откривен и то је „Теракота“ војни музеј. Тамо се могу видети хиљаде глинених војника и чак животиња природне величине, које су направљене за његову фантазију о царству.



7. Кинеска Нова година

Прослављање кинеске Нове године траје 15 дана! То је највећи празник у Кини и углавном се слави у јануару или фебруару. Нова година у Кини је чак и више популарна од Божића. Али још занимљивија чињеница јесте то да много других земаља света, такође, прославља кинеску Нову годину!



8. Кинески хороскоп

У Кини, свака година названа је по једној од 12 кинеских хороскопских животиња. Те животиње су: пацов, тван, тигар, зец, змај, змија, коњ, коза, мајмун, петао, пас и свиња. Такође, каже се да ће година ваше животиње бити срећна, што значи да ће ваша 12, 24, 36, 48, 60, 72, 84, 96.. година живота бити срећне!



9. Колачић среће

Када помислимо на слатку посланицу, колачић среће, углавном ћемо мислити да је настао у Кини, али нажалост, он је настао у Сан Франциску и није традиционална кинеска посланица.



10. Настанак сладоледа

Сладолед је изумљен у Кини пре четири хиљаде година! Настао је тако што би људи помешали млеко, пириначну смешу и снег да би направили овај укусан дезерт.



Приредила: Катарина Дракулић II-5

Царски град у доба короне

Путовања бистре мисли, чисте ваздух у плућима, праве трајне успомене и остављају сјај у очима.

Ове године сам напунила магичних 18. Нажалост, нисам имала прилике да свој рођендан прославим са пријатељима и породицом како доликује, јер је пао у сред пандемије, док смо сви били изоловани у својим кућама. Пар месеци касније, моја мама је преко ноћи одлучила да ме одведе у Истанбул на прославу пунолетства.



Ни на тренутак нас није поколебало то што путујемо у тако велики многољудни град у сред короне, јер смо знале да ће нас лудост такве одлуке чувати. Пут до тамо, авионом, трајао је свега сат и двадесет минута, а након тога смо слетеле на тренутно највећи аеродром на свету, који је релативно скоро био и отворен. Иако огроман, изузетно је лак за сналажење. Изненадило нас је то колико је све чисто и уредно, сви су били одговорни, носили су маске и држали су физичку дистанцу. Старо језгро града у коме смо биле смештене, удаљено је око 50 км и таксијем се релативно брзо стигне. Постоји и опција градског превоза који вас директно доводи до ваше дестинације по разумној цени. Смештене смо биле тик уз Гулхан парк и краљевску Топкапи палату која нам је била прва на листи да обиђемо. Истанбул нас је дочекао сунчан, са омамљујућим мирисом јасмина и поморанџе у ваздуху. Оставиле смо ствари у хотелу и одмах кренуле у обилазак Топкапи палате. Улаз у то фантастично здање је 13 евра и то заиста није бачен новац јер је Топкапи палата била жила куцавица Отоманског царатва скоро 400 година, а сада је музеј са богатим збиркама царског порцелана, драгуља и оружја. Следеће

на листи нам је била Аја Софија, која је толико импозантна упркос ољуштеним мозаицима и зидовима, она је заиста једно од највећих архитектонских ремек дела. Аја Софија је завршена за пет година као хришћанска богомоља да би по доласку Турака у 15. веку била претворена у џамију и од 1934. године је била музеј све до ове године када су је, нажалост, опет претворили у џамију. Светлост која се прелама са куполе је фасцинантна.



56 Преко пута Аја Софије је Плава џамија која се тренутно реконструише и успеле смо да видимо само један мали део њене лепоте. Назвали су је Плава џамија због кобалтних плочица у сали за молитву. Оно што нам није било на листи, а на шта смо случајно наишле јесте цистерна Базилика која лежи шест метара испод земље. То је био царски резервоар који је подигнут за време цара Јустинијана првенстено да би снабдевали водом велику палату. Главна атракција је шума стубова који подупиру величанствени лучни кров као и две главе медузе које су ту пронађене, једна постављена наопако, а друга положена на страну. Пошто је напољу било јако вруће, одлучиле смо да се расхладимо возњом по Босфору. И то је заиста фантастичан осећај јер се Истанбул најбоље доживи и осети са мора. Град је пун милиције, и маске су обавезне чак и напољу. У луци смо имале прилике да пробамо димљену рибу са роштиља коју вам послуже у хлебу са луком и зачинима. Сви носе маске и храна се припрема у рукавицама. Где год да смо сале, столови су били дезинфиковани испред нас. Хигијена је заиста погиднута на виши ниво. Храна је толико шаренолика, укусна и мама ти сва чула да заиста први

дан нисмо znale шта пре да једемо. У Истанбулу се осећа утицај свих могућих култура када је храна у питању. Сутрадан смо одлучиле да дан посветимо обиласку великих базара за куповину сувенира па смо обишле Гранд базар у којем има за сваког понешто ако хоћете да купите сувенире, кожу, чајеве или накит. Одмах уз Гранд базар је Египатска пијаца зачина у којој је огроман избор разноликих чајева и зачина.



Дан смо завршиле шетњом кроз Истиклал улицу која је пуна бутика, радњи, ресторана, прави рај за особе које воле да купују. И на крају смо отишле до Галата моста да погледамо најлепши залазак сунца. А пошто је дан био толико леп, породица делфина је одлучила да нам га употпуни својим плесом испод моста.

Турци су изузетно дружељубиви, услужни, мало су наметљиви јер желе по сваку цену да вам продају свој производ, па је ценкање обавезно јер је то саставни део њихове културе, и све је то део магије која постоји у овом граду. Царски град нам се отворио и приказао нам се у пуном сјају и обећале смо му да ћемо се још који пут вратити и наставити нашу авантуру.

Лена Алексић 4/6

Уметност

Књиге

Фредрик Бакман, *Човек по имену Уве*

„Смрт је чудна ствар. Људи проживе читаве животе као да она не постоји, па ипак она већи део времена представља један од најважнијих разлога за живљење. Неки од нас с временом постану толико свесни ње да живимо снажније, тврдоглавије, халапљивије. Некима је потребно њено стално присуство да би увидели шта је њена супротност. Други бивају толико заокупљени њом да седају у чекаоницу много пре него што она најави свој долазак. Плашимо је се, али се ипак највише од свега плашимо да ће украсти неког другог, а не нас. Јер највећи страх у смрти је да ће нас заобићи. И оставити нас саме.”

Ово је занимљива прича о човеку по имену Уве. Он је мрзовољни комшија који се буди свакога јутра рано да би започео свој терор што пре. Он мрзи мачке и разиграну децу. Осећа презир према компјутерима и људима који их продају, као и према осталим продавцима зато што подразумева да ће покушати да га преваре. Остале ствари које мрзи су људи који носе беле кошуље, људи који су млађи од њега, људи који возе аутомобиле које није правила шведска компанија... Он је старо џангризало. Али у његов комшилук ушетаће трудница која ће са собом донети светлост у његов мрачан живот. Ова књига ће вас натерати да преиспитате своје ставове и размишљања, али такође ће вас и насмејати до суза.



Миодраг Мајић, *Деца зла*

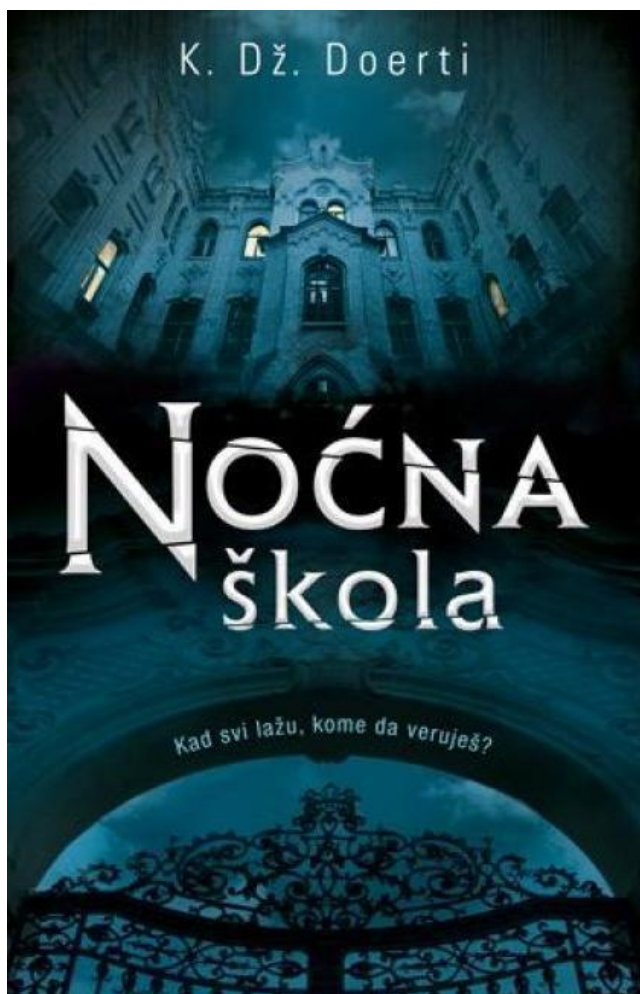
Мајић је причу свог романа сместио у престоницу. Београд, иако обележен као бели град, можда ипак таји нешто мрачније од ноћи. Роман *Деца зла* је фикција, али врло лако можемо уочити обресе наше стварности. Он Београду додељује атрибуте града корупције, греха и криминала. Главни циљ сваког писца је да створи причу која ће држати пажњу читаоца и увући га у свој вртлог. Мајић је то мудро постигао тако што је користио реалност нашег друштва за темеље романа. Сам роман почиње суровим убиством политичара у успону, премијеровог омиљеног опозиционара. Раскомадан је секиром на скупоценом кревету у својој вили, свега месец дана уочи избора. Главни јунак романа је Никола Бобић, београдски адвокат. Његов лик је стрпљиво и темељно разрађен. Он је све само не храбар. Кроз роман га прате сенке прошлости од које не може да побегне и будућност у коју не може да уђе. До самог краја он је принуђен да реши бројне моралне, емоционалне и психолошке дилеме.

Миодраг Мајић је судија Апелационог суда у Београду и доктор кривичног права, па је самим тим из властитог искуства прикупљао инспирацију за овај роман.



К. Џ. Доерти, *Ноћна школа*

Прича прати срдњошколку Ели којој се читав свет распао након нестанка њеног брата. Услед бројних невоља у које је упала, родитељи су донели одлуку да је време да своје школовање Ели настави у Симерији, интернату недалеко од Лондона, али завученом у густе шуме Енглеске. Симерија није само обична школа какву ми познајемо. Убрзо након убиства на школском имању Ели схвата да школа, ђаци, па чак и професори крију тајну. Серијал „Ноћна школа” ми је привукао пажњу управо зато што није свакодневни тинејџерски роман. Прича је динамична и напета. Преплићу се убиства, политички живот Енглеске, завере, а има, помало, и љубави.



Приредила : Марија Ненадић IV/6

Препорука књига

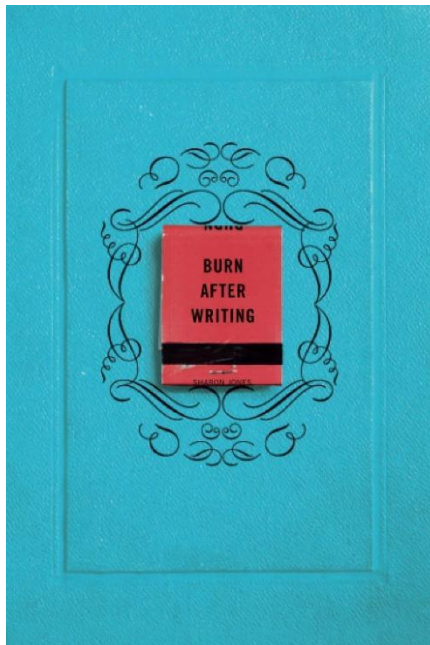
Харуки Мураками, *Кафка на обали мора*

„Кафка на обали мора” јесте роман јапанског писца Харукија Муракамија и прати судбине двојице необичних ликова истовремено. Кафка Тамура бежи од куће са 15 година испод сенке страшног пророчанства његовог оца, док, с друге стране, старац Наката, трагач изгубљених мачака, затиче свој једноставни живот неочекивано преврнутим наопако. Њихови паралелни животи убрзо се закомпликују разним фантастичним дешавањима - рибе које падају с неба, мачке спојене с људима, неостарели војници из Другог светског рата, као и многи други елементи фикције. Ово је истовремено класичан роман, али и необична загонетка која истражује мистична и филозофска дешавања у животима главних јунака.



Шерон Џоунс, *Burn after writing* – *Запали након писања*

Захваљујући друштвеним мрежама, свет није постао само један џиновски истраживач већ и један велики исповедач. Ова књига – дневник допушта људима да мање времена потроше гледајући друштвене мреже, а више гледајући на себе. Кроз разна питања, помаже нам да научимо нове ствари о себи и да се у исто време отарасимо других. Уместо да признамо наша осећања свима, можемо их признати приватно сами себи и упознати себе још више. Ова књига дозвољава нам да пређемо своје границе, осврнемо се на прошлост, садашњост и будућност и направимо тајну књигу која је само о нама и само за нас.



Томас Шон Конери

Шкотски глумац Шон Конери, најпознатији као први филмски Џејмс Бонд, оставио је велики траг у филмском свету. Играо је у седам филмова о познатом шпијуну. Глумио је и у другим занимљивим филмовима као што су: Име руже, Лов на Црвени октобар, Несаломиви, Индијана Џонс, Горштак... Добио је бројне награде, неке од њих су: АФИ награда за животно дело, Оскар за најбољег глумца у споредној улози, Златни глобус за најбољег споредног глумца и многе друге. Нажалост, 2011. године се повукао из филмског света. Конери је био укључен и у политику, био је члан Националне партије Шкотске која се залаже за одвајање Шкотске од Енглеске. Највећи део свог живота проводио је на Бахамима где је и преминуо 31. октобра 2020. Једна од његових чувених реченица гласила је овако: „Не постоји ништа попут изазова да се извуче оно најбоље из човека”. Женио се два пута, прва жена му се звала Дајана Силента, са њом има сина Џејсона, који је такође глумац. За њега очева смрт представља велики губитак за све људе широм света који су волели велики таленат који је као глумац имао Шон Конери. Други брак је био са Мишел Рокенбурн која му је била жена до последењег дана. Верујем да ће свет памтити овог изузетног глумца и да ће се сећати његове славне глуме.

Милица Стефановић 4/6

Дип парпл

“Deep Purple” је надалеко позната хард рок група, пореклом из Енглеске. Сматрају се оснивачима, илити зачетницима, хеви метала који је настао крајем 60-их година прошлог века. Себе, ипак, никад нису сматрали за прави и аутентични хеви метал бенд. Бенд се окупио средином 1967. а први успех постигао је само годину дана касније обрадом песме “Hush”. Група је добила име по истоименој песми Питера де Роуза, а до данас је продала преко 100 милиона албума.

Група, иако је основана пре 53 године и дан - данас је активна и свира, а у периоду 1976 -1984. није била активна.

Почетну поставу, која је вероватно и најјача, у смислу квалитета, чинили су: Јан Гилан, гитара Ричи Блекмур, оргуље Џон Лорд, бубњеви Јан Пајс и бас Роџер Гловер.



Оно што је најзанимљивије код целе групе је то што су сви били школовани музичари, то јест, сви су имали завршену музичку академију што је у то време, а и иначе реткост, а могло би се рећи и аномалија.

Када кажемо Deep Purple, људи обично одмах помисле на песму “Smoke on the water”, а не знају да ова група има доста бољих песама. Једна од најпознатијих јесте “Child in time”, у којој Јан Гилан показује каквим гласом располаже.

Не сме се заборавити на Ричија Блекмура који се сматра једним од најпознатијих гитариста у историји рокенрола.

Један од главних проблема у групи јесу били лоши односи између певача и гитаристе, па је из тог разлога бенд често мењао и гитаристу и певача. Од познатих имена који су били замене “највеће” име јесте Дејвид Кевердејл који је био певач и оснивач групе White snake.

Данас група изгледа другачије, Блекмур више не свира рокенрол већ ирске народњаке, Лорд је преминуо пре пар година, а појавили су се чланови који покушавају да одрже квалитет и звук бенда.



Оно што је, такође, интересантно јесте да је и легендарни Џои Сатриани био кратко гитариста ове групе. Садашњи гитариста је Стив Морс за кога неки сматрају да је потпуно променио звук групе, то јест, да то више није та лепота и звук гитаре већ је прешла у неку врсту спид метала.

Најпознатије песме су:

- Child in time
- Smoke on the water
- Woman from Tokyo
- Perfect strangers, и многе друге....

Шта желим да будем када порастем?

Питање које се провлачи кроз толико разреда основне школе. Одувек сам била оно бунтовно дете које је одговарало да хоћу да постанем зубарка или пилот. Да освајам људе или небеса. Да будем посебна и увек иновативна и занимљива у свом послу. Али сада 36 година касније седим у стану и размишљам шта сам стварно постала.

Ви се сигурно питате који је мени век и година. Па видите још увек нисам сигурна, то некако зависи од мојих пријатеља.

Моја путовања и проналазак дома траје још од доба Шекспира. Тада сам први пут посетила његову сцену и изненадила се. Морам да вам кажем да је јако љубазан човек. Иако је тада, када сам га упознала, био већ крај тог суморног 16. века. Некако одлучила сам да није то за мене, иако ми се да вам кажем, Јулија јако свидела, не само њен изглед.

Пролазећи тако кроз листу људи са којима сам тог кишовитог дана у Њујорку могла да попијем кафу наишла сам на две своје пријатељице. Иако су из различитих доба овог 20. века осећала сам да могу да их спојим барем на тај један трен добре кафе. Холи је била већ одавно позната по својој љубави према огомној радњи Тифани, а некако Кери по својој екстраваганцији. Две особе потпуно другачијих ставова налазиле су се са мном у мом омиљеном бару. Холи је носила као и скоро увек своју уску црну хаљину и изгедала је супер иако је била у шездесетима, док се Кери смејала својим јутарњим осмехом који је превише зрачио. Носила је једне од својих прелепих штикли и одувек сам се питала како, иако има 32. Године, издржава у толиким потпетицама по цео дан.

После добре кафе упутила сам се на одмор код своје давно изгубљене другарице. Њен осамнаести век ми се јако свидео у пролећне дане. Без обзира што се удала Елизабет ме увек добро прими и увек је љубазна иако је ово први пут да ћу је посетити после венчања. Знам да мала дечица још увек не трче том прелепом баштом о којој ми стално пише. Иако се не виђамо често она ми пошаље са времена на време неко писмо. Њене речи просто те подстичу да је стално обилазиш и да је заволиш још више. Понудила ми је да останем неколико дана али сам се сетила да је то немогуће јер сам морала да ухватим воз за Истанбула. Позвао ме је Поаро да путујем са њим. Причао ми је о случају који је тек решио док је био на путу у Египту. Та ужасна прича о прелепом пару са реке Нил некако је ужаснула све читаоце новина. Обе смо биле зачуђене његовим могућностима.

Код Елизабет сам остала још пар сати и онда сам се упутила према лепом Истанбулу. Тамо ме је мој познати детектив чекао. Био је убундан зато што смо се налазили у сред зиме на станици са превише људи. Пришла сам му и поздравила га. Тај пут никако нећу заборавити, провела сам га у стилу правог детектива. Мој пријатељ је у возу открио још једно убиство. Некако, док смо били завејани у сред Славоније, Поаро је имао привилегију да разреши убиство. Сваки пут када то обави ја се још више фасцинирам. Често смо причали о његовом откривању убистава иако знам да не воли да се хвали чињеницом да је јако добар у свом послу.

Када је воз напокон стигао у Лондон на станици ме је чекао Николас, раширених руку и са превеликим осмехом. Поздрвила сам се са Херкуллом и отишла код Ника кући. Била му је тек трећа година од како се вратио из прехладне Русије. Причао ми је о новој девојци али некако као да ми је нешто крио, нисам могла да препознам шта. Онда сам га напокон натерала да ми исприча. Шта му се све десило у Русији док је био лудо заљубљен али и превише слеп. Стравичност коју му је донела руска љубавница, јурила га је кроз снове. И није му давала мира. Никако нисам знала како да га посаветујем како да каже својој будућој вереници... да, да.. добро сте погодили, запросиће је!

Мислила сам да је најбоље да се посаветујем са Харијем у том тренутку. Позвала сам га и одмах ми се јавио. Преко телефона чуо се Пат, његов син, који га је научио животу после развода. Пата сам упознала пре неке две године. Знам да за свако дете кажу да није обично, али он је стварно био посебан. Био је јако мали када је остао без ослонца који пружа добар брак и породица. Хари, и његова сада већ бивша жена, нису могли да подаре Пату оно што је он тражио, љубав. Хари ме је, мислим, могао најбоље посаветовати у том тренутку. Али некако није. Није имао решење за причу коју сам му тренутно испричала, па смо одустали од конверзације о Русији.

Моје следеће стајалиште била је далека земља Аустралија. Нажалост, тада сам морала да се поздравим последњи пут са Лизел. Била је јако стара и доктори су рекли да неће још дуго проживети због тога сам одлучила да је посетим и да чујем још неку причу о давној нацистичкој Немачкој. Она је једна од ретких која је преживела бомбардовање свог града. Од тада је причала свим људима које познаје о свом детињству пре рата али и у току њега. О лепом Јеврејину којег никада неће заборавити, о својим родитељима који, иако нису били њени прави родитељи, освојили су њено срце, а то јој је било најбитније. Лежала је у кревету и гледала ме својим очима. Није могла да прича, па сам овог пута ја причала о свему што знам. Хтела сам да се присећа дана када је крала воће са Рудијем и тркала се са њим до куће. Плакала је. Он јој је највише недостајао. После сати причања поздрвила сам се са њом и напустила ту прелепу државу.

Некако сам се опет вратила у Америку. Увек се враћам људима тамо као да су ми најбољи пријатељи из те државе. Армина увек посећујем када се враћам на Западну обалу Америке. Увек ме угости као нико и увек се осећам као да сам најпожељније биће. Крај Лизел, он ми је омиљена животна прича. Доживела сам Авганистан на потпуно два различита фронта. Онај пре Армина и онај после. Љубав према том народу никада неће престати. Њега у великом броју случајева сматрам својим братом. Увек му се дивим како је, и крај толиког страдања у тој држави, он постао тако сталожен и јак момак. Био је глава куће, кров им се више није урушавао од несигурности, били су напокон безбедни.

Као последњу станицу мог животног пута оставила сам гроб моје једине другарице из 19. века. После њене смрти протестовала сам и потпуно изашла из овира тог не тако лепог века. Ану никада нећу заборавити, а некако њену кћер из прикрајка гледам годинама. Хтела сам да је упознам, тако личи на моју прелепу Ану. Сва весела, драга за гледања али и за слушање. Оно што сам јој увек доносила у кућу биле су руже. Волела их је највише па сам их увек брала и доносила јој. Тако ме ево у сред лета седим на клупи крај њеног гроба и питам се

зашто је морала да ме напусти тако брзо. Некада само желим да се вратим у време када је она била још увек она, а не неко име на некој јадној оронулој плочи. Устајем и напуштам је.

Трчим ка новим стварима.

Ка новим људима.

Ка ономе шта желим да будем и постанем.

Ка новим вековима слободе али и плача.

Ка ономе што ме ствара али и испуњава.

Ка Тому, Игору, Еми и многим другим пријатељима из мојих омиљених књига.

Књиге из којих су ликови:

„Ромео и Јулија“ – Вилијам Шекспир, лик Јулија

„Доручак код Тифани“ – Труман Капон, лик Холи

„Секс и град“ – Кендас Бушнер, лик Кери

„Гордост и предрасуда“ – Џејн Остин, лик Елизабет

„Убиство у Оријент експресу“ и „Убиство на Нилу“ – Агата Кристи, лик

Херкул Паоро

„Руска љубавница“ – Е.Д.Милер, лик Николаса и лик Пата

„Човек и дечак“ – Тони Парсон, лик Харија

„Крадљивица књига“ – Маркус Зусак, лик Лизе и лик Рудија

„Ловац на змајеве“ – Халед Хосеин, лик Армина

„Ана Карењина“ – Лав Николајевич Толстој

Лена Алексић 4/5

Спорт

Једрење

Једрење представља начин пловидбе уз помоћ снаге ветра. Различитим методама и начинима постављања једара можемо отпловити где год желимо. Једрење је првенствено имало велику улогу у прошлости када још нису постојали мотори који би покретали пловила. Велики једрењаци најчешће су превозили огромне количине робе или војске. Након открића мотора, једрење бива скоро потпуно замењено, јер су у односу на бродове с моторним погоном једрењаци

били знатно спорији, тежи за маневрисање и често јако непредвидиви, ако нема ветра нема ни једрења. Тако да је данас једрење опстало само као рекреација или пак екстремни спорт (тркачки једрењаци који учествују у такмичењима, специјално дизајнирани за јако брзу пловидбу). Од ове две групе свакако је више рекреативаца који плове на мањим једрилицама (9-18m) ради свих задовољстава које једрење пружа.



А шта је то што једрење заправо пружа и зашто га људи воле?

Буђење, сваки дан на новом острву, кафа с погледом на излазак сунца, ветар на кожи и у коси, звездано небо какво нема нигде у ноћима проведеним на пустом острву, далеко од загађења. Ту су, наравно, и небројене прелепе плаже и мале скривене увале. А друштва, доброг расположења и брда адреналина има увек.

Наравно, није увек све тако дивно и сунчано, могу да се догоде и лоше временске прилике које умеју да покваре расположење, и брод се увек бар мало љуља, тако да и морска болест (обично прође после 2 дана) није редак случај.

Постоје два начина да и ви уживате у свему овоме, а то је да изнајмите једрилицу и скипера који њом уме да управља или да изнајмите једрилицу и сами будете скипер.



Ко је и како се постаје скипер?

Скипер је капетан на једрилици. Он је главни на броду и одговоран је за брод као и за сваког члана посаде. Обавезно је да особа положи неколико тестова и да заврши курс да би добила дозволу за управљање једрилицом. На броду може бити више особа са дозволом, али само један ће бити скипер (обично најiskusнији) и њега сви остали слушају.

Обуку за скипера може да полаже било која особа старија од 16 година. Полаже се у једриличарским клубовима, а дозволу издаје једриличарски савез земље у којој се налази седиште тог клуба. Тако можете завршити курс и овде код нас, а полагање бисте имали на Сави или Дунаву. Наравно, у зависности од земље у којој полажете зависи и признатост ваше дозволе. На пример, још од давнина, Енглеска је била позната по најбољој, највећој и најснажнијој флоти. Самим тим и дан- данас енглеска школа једрења је најбоља и призната је свуда у свету. С друге стране, српска дозвола није свуда призната. Ја на пример имам канадску

дозволу која је после енглеске једна од најпризнатијих, али у Хрватској је призната тек од прошле године. Тако да је мој предлог свакако ићи на светски признатије савезе како бисте могли да једрите по морима што више земаља. Мада, ако море није ваш циљ него вам рецимо река пружа довољно задовољства, постоји велики број једриличарских клубова на Сави и Дунаву. Пробајте, можда вам се свиди, па добијете жељу да освајате океане.

Матија Алексић IV₆

Здравље

Истине и заблуде о корони

Епидемија новог корона вируса избила је у Кини, у граду Вухану у децембру 2019. године и врло брзо проширила се на остатак света и проузроковала глобалну пандемију. Овај вирус изазива болест COVID-19 чији су најчешћи симптоми малаксалост, повишена телесна температура и сув кашаљ. Ређи симптоми су упаљено грло, дијареја, главобоља, упала рожњаче, губитак чула укуса и/или губитак чула мириса... Корона вирус преноси се капљичним путем између људи или додиром контаминираних површина, а затим додиривањем очију, уста или носа без претходне дезинфекције руку.

Током једанаестомесечне епидемије која и даље траје, цео свет сусретао се са бројним гласинама и истинама о вирусу SARS-CoV-2, а у овом чланку демантоваћемо неке гласине и изнети чињенице о њему.

1. Није тачно да ће већина заражених бити озбиљније болесна или да ће умрети од овог вируса, већина оболелих имаће благи облик болести и опоравиће се без медицинске неге. Статистика говори да 8 од 10 заражених има благе симптоме, 1 од 6 имаће нешто лошију клиничку слику и биће им потребна медицинска нега, док научни модел тврди да ће 1 од 100 оболелих преминути од овог вируса.

2. Следећа заблуда јесте да мањи ризик од заражавања имају људи различитих раса, истина је да свако може бити заражен независно од боје коже или расе.

3. Веома често се расправљало о томе да ли овај вирус напада само старије људе, односно да ли су млади потпуно безбедни. Ни ова тврдња није тачна. Свако може да буде заражен, али код различитих људи могу се појавити различити симптоми. Велики број заражених као што је већ споменуто имаће благе симптоме или их неће ни имати, док се тежи симптоми најчешће јављају код хроничних болесника, људи са повишеним притиском, гојазних људи... то не мора увек бити тачно, понекад и потпуно здрави људи могу добити теже симптоме али се то до сада ређе дешавало.

4. Чињеница је и да не постоји лек који би могао да спречи или лечи овај вирус; то наравно важи и за антибиотике. Антибиотици лече обољења проузрокована бактеријама, а не вирусима.

5. Нетачно је и да вакцине против пнеумоније могу да заштите од корона вируса. Ово је сасвим нов вирус и стручњаци сматрају да му је потребна нова, засебна вакцина.

6. Постојале су теорије да 5G мрежа изазива ширење овог вируса, али он се шири и у државама које немају 5G. Вируси се не могу пренети преко радио таласа.

7. Вирус SARS-CoV-2 не преносе комарци или муве.

8. До лета се сматрало да вирус неће преживети високе температуре и да ће се пандемија преко лета стишати, међутим уверили смо се да то није тачно. Корона вирус преживљава на температурама вишим од 25°C.

9. Доказано је да ношење маски смањује шансу за преношење вируса, али људи не би требало да носе маске када тренирају.

10. Многи научници тврде да је овај вирус створен у лабораторији и да није природан због многих својих особина које је до сад показао, али многи тврде и супротно. За сада не знамо шта је од овога заблуда, а шта истина.

Док бројни лекари и научници раде на стварању одговарајућег лека против ове болести ми смо ти који својим одговорним понашањем треба да сузбијемо ову пандемију.

Главни и одговорни уредник: Радисав Милић

Организатор и координатор: Зринка Шандор

Лектори: Славица Влачо и Данијела Иличин

Информатичка подршка: Жељко Матић, Петар Јевтић и Милош Комленић